

— Татко, иди при царя и му поискай да ни даде едно парче земя, да има кжде и ние да оремъ и сѣемъ.

— Да ида, дъще, защо да не ида. И да не ми даде нищо царьтъ, нѣма да ме обеси, дето съмъ поискалъ, я! Пъкъ де знаишъ, може да му се изкжсне нѣщо отъ сърдце.

Отишелъ селяниньтъ при царя. Рекълъ му: — Нѣмамъ земя. А искамъ да ора и сѣя. Дай ми малко дарска земя. Нѣма да бжде току тѣй. Ще гледамъ да се отплатя съ нѣщо на царщината.

— Добре, — отговорилъ царьтъ. — Ще заповѣдамъ да ти дадатъ земя. Работи я отъ сърдце! Друго не ща отъ тебе.

Дали на селянина една ливадка, близу до неговата кжшурка. Запретналъ се той, заела се дъщеря му — разорали, разчистили ливадката. Когато изкопвали единъ трънакъ, намѣрили една златна чутурка, заровена въ земята.

Бащата очистилъ чутурката отъ прѣстѣта и рекълъ на дъщеря си:

— Ще занеса тая златна чутурка на царя. Въ негова земя я намѣрихме. Нему трѣбва да я дадемъ.

Дъщерята отвърнала:

— Не бива. Като види царьтъ чутурката, ще поиска и чукало. Нѣма да повѣрва, че чукало не сме намѣрили. Не можемъ се разправи. По-добре е да си мълчимъ. Не е замрѣлъ царьтъ за нашия подаръкъ.

Ала бащата не я послушалъ. Той занесълъ чутурката на царя и казалъ:

— Царю честити, тая чутурка изкопахъ въ ливадката, дето ми я подари. Въ твоя земя я намѣрихъ, на тебе даръ я нося.

Царьтъ взелъ чутурката и попиталъ:

— Друго нѣщо не намѣри ли въ ливадката!

— Не.

— Ами чукало!

— Чутурката бѣше безъ чукало.

— Лъжешъ! Какъ може чутура безъ чукало!

— Не лъжа, безъ чукало бѣше.

Царьтъ се разсърдилъ и заповѣдалъ на тъмничаритѣ си:

— Хвърлете тоя неблагодарникъ въ тъмницата. Нѣма да го пуштате, докато не каже кжде е чукалото на чутурката.

Затворили селянина. Той се разхождалъ натжженъ въ тъмницата. Нито хлѣбъ ядѣлъ, нито вода пиелъ, а току повтарѣлъ: